

Kollage, 63x58cm. Textilväv, textiltryck. 2024

Bio of Artist:

SV:

Människans natur ifrågasätts, där det textila materialet på ett direkt sätt placerar mitt arbete i historien. Min far var målare, min *Mama* är skulptör. De möttes på en konstskola i Moskva.

År 1980 flydde de till Sverige med sju barn, sedan föddes ytterligare fyra. Med CCCP i ryggen, blir tankar om familj och arv ofta påtagliga i verken. Jag agerar med mina händer och min kropp.

Jag kommer på sig själv med att hålla volym. Söka balans.

I mitt konstnärskap arbetar jag med skulpturalt måleri. Det innebär att jag med textilen som huvudmaterial låter andra medium flirta med mitt bagage.

Mina teman rör kropp, miljö och arv och slutar som ett eller flera verk och/eller delar.

Innan jag studerade på Konstskola, arbetade jag med mode i många år. Jag fortsätter böja platser med material.

/ Lena Royalz Otterheim

EN:

The human nature is questioned, as the textile material in a direct way, places my work in our history. My father was a painter, my *Mama* is a sculptor. They met at an art school in Moscow. In 1980 they fled to Sweden with seven children, then four more were born. With CCCP behind my back, thoughts of family and heritage often become palpable in my work. I act with my hands and my body. I find myself holding volume. Seek balance.

As an artist, I work with sculptural painting. This means that with textiles as the main material, I let other mediums flirt with my luggage. My themes concern body, environment and heritage and end up as one or more works and/or parts.

Before studying at Art School, I worked in fashion for many years. I continue to bend places with materials.

/ Lena Royalz Otterheim

Description of work:

När jag zoomar in på väv så ser jag hud och när jag zoomar in på hud ser jag väv. Som så många andra kvinnor före dem, har min *Babusjka* lärt mig att sticka och handbrodera och min *Mama* har lärt mig virka och sy. Jag ser på foton av min nittioåttio år gamla Babusjka, händerna stela och fulla med veck, fingrarna krökta på ett sätt som endast ett livslångt handarbete kan forma. Babusjkas rynkor är en av de tydligaste visuella bevis på att hon levt ett helt människoliv. Somliga av Babusjkas rynkor ser jag även på min Mama. Här blir beviset inte bara på ålder utan även på blodsarv. En del av min Babusjkas kropp är min Mamas. En del av min Mamas kropp är min. Arv syns på olika sätt, somliga så tydliga som rynkor i huden, andra som ärr tvärs igenom högra ögonbrynet.

Min vävning blir ett sätt att berätta historier om människor som varit innan mig och om människor i min samtid.

Textil väv är som hud. Ojämnheterna i väven, eller "felen" är det som händer med huden genom åren. Det är ären, såren, vårtorna och födelsefläckarna som berättar en historia. När jag väver lämnar jag alltid plats åt slumpen så att fel kan uppstå. Kanske hoppar jag över en trampa eller ett solvöga. Rastlösheten i min kropp använder jag till att ge väven liv och bygga en historia. Jag blandar tjockleken på garnet för att skapa ojämnheter i huden. Såsom livet levs. Ibland blir huden slät och lugn men sen brusar trådarna upp, rör sig oregelbundet och tävlar om att hamna i fokus. Ett garn går av och lagningen skapar en grop eller utbuktning. Någonstans här börjar individen växa fram. Den unika människan, somliga trådar ärvda, somliga hittade på vägen. Det är trådar jag fått av min Mama och Babusjka men även nytillverkat. En tråd har jag köpt i en butik i Moskva, den är made in Taiwan.

Nyckelord: sorg, vänlighet, smärta, lust, sårbarhet.

Som barn läste min Mama ofta ryska sagor och fabler för mig. De allra bästa var på LP-skiva, de tog hon med sig från hemlandet när familjen kom till Sverige. Jag satt ofta och lyssnade på de skrovliga berättarrösterna som knastrade när LP-skivorna snurrade. Fablerna handlade om förklädda häxor, sluga rävar och vackra, sorgsna flickor som drömde om sina prinsar. Jag satt ofta med mina syskon och ritade av bilderna från sagoböckerna och fascinerades av de råa och ofta otäcka motiven. Redan där, vid fyra-fem års åldern började jag se det som utspelade sig i skuggorna. Ögon som lyste i en mörk grantopp eller häxor vars underkroppar var helt gömda i tunnor av trä. Omänskliga förväntningar. Monster. Tillrättalagda kjolveck.

Recept: en scen, mjuka garner, breda penseldrag.

För flera år sen var jag på en konstmässa och såg ett verk som sammanfattar min uppväxt. Det var ett tyg vävt av kvinnor, som en man hade spänt upp på en tavelram och täckt med tjock blå färg. *Varför hanteras dukens värde olika beroende på vem som gjort vad?* Tänkte jag och började väva målningar. Ett undersökande av dukens värde, vävens betydelse och för att försöka förstå om det finns en plats där dessa möts i harmoni med varandra. Hur stor del av duken är målningen och kan jag förflytta måleriet från oljefärgen eller väven från tråden? Här, mitt i alla dessa frågor är jag nu, en väv efter annan fortsätter jag att arbeta. Ibland med oljefärg, ofta i Taqueté på fyra skaft, alltid med trådar.

Jag arbetar med textil för att det inte går på något annat sätt. Jag har försökt sluta, men textil är min drog. Det textila materialet placerar mitt arbete på ett direkt sätt i en historisk kontext. Vi har alla en ytterst intim relation med textil.